

Pierij Val. Canis.

bamus, sursum versus incuruata: quod quidem in hostiis crematis obseruatum D
ex aruspicum disciplina futuræ victoriæ portentum erat. Sedenim in numo eo
currentem canē, celeritatem significare coniiicimus ex iaculo, quod est infernè
situm: vnde rem properanter confectam, victoriámue citò partam, si sequamur
Aruspices, id indicabit.

I M P V R V S A M A T O R .

Sunt etiã qui satis impuros amatores exprimāt per simulachrū canis, non ea
stantum de causa, quod *κῶων*, vt Eustathius interpretatur, *καρὰ τὸς κῆω*, quod
amare est, deducatur, sed quòd lepores auidiori quodā affectu cōsecetur: quo-
rum significatum inter nequitias improbiores reposuimus. Neq; quidem Oui-
dius signatè magis Apollinis affectum incomparabilem exprimere potuisset,
quàm luculentissima ea quam ponit comparatione, his versibus decantata:

*Vt canis in vacuo leporem cum Gallicus aruo
Vidit, & hic prædam pedibus petit, ille salutem:
Alter in hæ suo similis iamiamque tenere
Sperat, & extenso stringit vestigia rostro:
Alter in ambiguo est, an sit comprehensus, & ipsis
Morsibus eripitur, tangentiãque ora relinquit.
Sic deus & Virgo est, hic spe celer, illa timore:
Qui tamen insequitur pennis adiutus Amoris
Ocyor est, requiemque negat.*

E

L I E N I S V I T I A ,

Hominem qui aliquo splenis vitio affectus ægrè habeat, quæq; in vniuer-
sum ad lienem attinent, Aegyptij sacerdotes per canis hieroglyphicū si-
gnificabant. Gracillimum enim ac tenuissimum lienē canis habet: quòd si vel
mors, vel rabies eum inuaserit, à splene est: quin etiam illi ipsi qui correptum ra-
bie canem medicare voluerint, morbum contrahunt, ac splenetica plurimū ea
labe affecti pereunt; & qui canem eo morbo laborantem dissecuerit, ea afflatus
exhalatione: contagionis vini efficacissimā experitur. Vrina quoque rabiosi ca-
nis quomodocunque calcata nocet, maximè vlcus aliquod habentibus. Quin F
huius lotio, etiã non rabidi: tam perniciofa vis est, vt si quis in id suum congef-
ferit, ad generationē pigrior torpore lumborum fieri dicatur. Proinde rabido
cani contagiosum adeò virus inest, vt omnia rabiant, quæ momorderit: exce-
pto homine, Nā quæ illi accidit ex huiusmodi contagie lues, mania est, vt eru-
ditissimi hac ætate viri disputant: nam & Festo rabies propriè morbus caninus
est. Quod verò scribit Aristoteles, canes ipsos interire morbo hoc, & quæ mor-
sa sunt *καὶ τῶν ἀνθρώπων*, nonnulli clari quidem viri *πρὶν* legunt, vt celerius, quā ho-
mo intereant, exponant, Sed enim vt ea missa faciam, quæ hominibus à rabioso
cane morsis accidisse longo pòst tempore Albertus & Auicenna prodidere, le-
gi apud Plutarchum, rabiem in homine non fuisse cognitam discretamue ab a-
liis morbis Aristotelis tempestate, neq; inde vsq; ad Aesclepiadem cuiquam in-
notuisse. Cæterum hæc ipsi viderint clarissimi viri, qui rem enucleandam susce-
pere. Illud ego super hoc addam, vniuscuiusq; canis morsum contagione gallina-
rum incubitus, pecorum foetus, & abortus interuentu suo vitiare, eiusque in-
troitu alterius vulnera aggrauari.

F

Olfactus